

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנִי פְּרִשְׁת קְדוּשִׁים (בְּחוֹ"ל אַחֲרֵי) כ"ד נִסָּן ה'תשפ"ב

מַעֲוִינִים לַהֲקִדִּישׁ לזְכוֹת יְקִירָכֶם? צְרוּ קֶשֶׁר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁנֵי עִם רִשִּׁי

- הַיּוֹם אָנוּ לוֹמְדִים עוֹד מִצְוֹת. בְּפִרְשָׁה הַזֹּאת יֵשׁ הֵכִי הַרְבֵּה מִצְוֹת מִכָּל הַפְּרָשׁוֹת בַּתּוֹרָה.
- בֵּית דִּין צָרִיךְ לִשְׁפֹּט בְּצֶדֶק. לֹא לָתֵת לְאָדָם לְזָכוֹת אוֹ לְהַפְסִיד בְּגִלּוֹל מַעֲמָדוֹ הַכִּלְכָּלִי.
- רְכִילוֹת- אָסוּר לָלֶכֶת וּלְדַבֵּר עַל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים.
- אִם אֶפְשָׁר לְהַצִּיל חַיִּים שֶׁל מִיִּשְׁהוּ אַחֵר, יֵשׁ לַעֲשׂוֹת זֹאת- לֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רַעֲף.
- אָסוּר לִשְׁנֹא מִיִּשְׁהוּ - אֶפְלוּ רַק בִּלְב.
- אִם אַתָּה רוֹאֶה מִיִּשְׁהוּ שֶׁעוֹשֶׂה דָּבָר לֹא נָכוֹן, עָלֶיךָ לְהוֹכִיחַ אוֹתוֹ- אֲבָל לֹא בְּאִפְּן שֶׁיִּבְיֶשׂ אוֹתוֹ.
- לֹא תִקֶּם- אָסוּר לִנְקָם בְּמִיִּשְׁהוּ. לְמַשָּׁל אִם אָדָם הִתְנַהֵג אֵלֶיךָ לֹא יָפָה, אָסוּר לְהִתְנַהֵג אֵלָיו חֲזָרָה בְּדֶרֶךְ הַזֶּה.
- לֹא תִטּוֹר- לֹא לְהִשָּׂאֵר בְּכַעַס עַל מִיִּשְׁהוּ, אִם הֵם עָשׂוּ לָכֶם לִפְנֵי בֶן מִשְׁהוּ לֹא טוֹב, וְלֹא מִתְנַהֲגִים אֵלֵיהֶם חֲזָרָה כִּךְ אֵלָּא רַק אוֹמְרִים "תִּרְאֶה, אֲנִי לֹא מִתְנַהֵג כְּמוֹךְ".
- וְאַהֲבַת לְרַעֲךָ כְּמוֹךְ, רִשִּׁי עַל הַפְּסוּק הַזֶּה אוֹמֵר - רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר זֶה כָּלֵל גָּדוֹל בַּתּוֹרָה.
- לֹא לָתֵת לְבִהְמוֹת שׁוֹנוֹת לְהִתְחַתֵּן אַחַת עִם הַשְּׁנִיָּה
- לֹא נוֹטְעִים שָׂדֶה כְּלָאִים- שָׂדֶה עִם סוּגִים שׁוֹנִים שֶׁל צִמְחִים מְעַרְבִּים יַחַד.
- לֹא לִלְבֹּשׁ שַׁעֲטָנִז- בְּגָד שֶׁנַּעֲשֶׂה מִצֶּמֶר וּמִפִּשְׁתָּן יַחַד.
- לוֹמְדִים מֶה עוֹשֶׂה בֵּית הַדִּין אִם אִמָּה שֶׁהִיָּתָה מְאֻרְסֶת הִתְחַתְּנָה עִם מִיִּשְׁהוּ לִפְנֵי שֶׁשִּׁחְרוּ אוֹתָהּ לַחוּפְשִׁי.

תַּהֲלִים / יוֹם כ"ד לַחֲדָשׁ פְּרָקִים קי"ג- קי"ח

בְּקִרְיַאת שְׁמַע, לוֹמְדִים שֵׁשׁ לְאַהֲבָה אֶת ה' "בְּכָל מְאֻדְךָ". רִשִּׁי מְסַבֵּיר שֶׁהַכּוֹנֵה הִיא גַּם לְכָל מִדָּה שֶׁה' מוֹדֵד לָךְ בֵּין אִם ה' מִתְנַהֵג בְּחֶסֶד אוֹ בְּגִבּוּרָה. רִשִּׁי גַּם נוֹקֵט דְּגֻמָּה: בְּפֶרֶק קט"ז, דּוֹד הַמֶּלֶךְ מֵרָאֶה כִּיצַד

לקיים זאת.

דוד המלך אומר: "צרה ויגון אמצא, ובשם ה' אקרא". בסוף הפרק אומר דוד המלך: "כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא". שני הפסוקים מסתימים באותם מלים "ובשם ה' אקרא".
בין אם דוד המלך היה בצרה או שה' הציל אותו, הוא אהב את ה' ובכל מצב קרא בשמו. זו אחת הדרכים בהן נתן לעבוד את ה' "בכל מאדך", על ידי אהבה לה' באותו אופן בכל עת.

תְּנִיָּא / לקוטי אמרים פרק מ"ב (כ"ד ניסן שנה מעוברת)

בתניא של היום האדמו"ר הזקן שואל שאלה מאוד חשובה:
אמרנו שאחת הדרכים שתהיה יראת שמים היא לחשב כיצד אנו עומדים לפני ה', בגלל שפאשר אדם עומד בפני מלך הוא חושש לעשות משהו שהמלך לא יאהב.
אבל איך נוכל להרגיש באלו אנו עומדים לפני מלך? מלך אפשר לראות, אבל איננו יכולים לראות את ה'.
האדמו"ר הזקן אומר לנו איך אפשר לראות את ה'.
האם חוששים מהמלך באשר הוא ישן? לא. אנו רק חוששים מהמלך באשר הוא ער. אנו חוששים מהחיות של המלך, ובאשר אנו רואים את המלך ער, אנו יכולים לראות את החיות שלו בתוכו.
באשר מסתכלים על דברים בעולם, למשל ההרים והעצים והשמש והעננים, אנו מסתכלים על משהו שמלא בחיות של ה', בדיוק כמו שאנו מסתכלים על מלך. אם נזכר זאת באשר מתבוננים בדברים, זה יכול לעורר אצלנו יראת שמים.
(יש לתרגל זאת הרבה. בכל פעם שרואים משהו, אפשר לזכר שהדבר הזה מלא בחיות של ה'. כל דבר בעולם הוא כמו "לבוש" של ה').

היום יום / כ"ד ניסן

היום הוא היום התשיעי לעמר

ישנו מנהג שלא לומר שהחינו בימי ספירת העמר.
אצל כל אדם ישנם חלקים שאינם טובים. האם זה גורם להרגיש רע?
זה לא צריך להיות כן, אפילו בבית המקדש היה חלק מהעבודה לתקן את הדברים הלא טובים - השעיר של יום הכפורים שנשלח לעזאזל - מקום שמים שאף אחד לא גר בו ודחפו אותו מראש ההר. עלינו לעשות את אותו דבר עם כל הדברים הלא טובים אצלנו. עלינו לתקן את עצמנו על ידי שנתפטר מהדברים "הלא טובים" שנמצאים בתוכנו.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה ש"י, מצוות עשה רכ"ד, מצוות לא תעשה ש"י

בספר המצוות היום, לומדים 3 מצוות:

1. **מצוות לא תעשה ש"י** - לא לחיות מכשפה (מכשפה זו אשה שמשתמשת בכחות הטמאה כדי לעשות קסמים).
2. **מצוות עשה רכ"ד** - בית הדין צריך לקיים את ההלכות של נתינת מלקות - אחד העונשים שבית הדין נותן על עברות מסוימות.

3. **מצות לא תעשה ש'** בית הדין לא יכול להכות מישהו יותר מכפי שמגיע לו- וכמוכן שלא להכות לעולם יהודי, או אפילו לא להרים את ידו כאלו שאנחנו עומדים להכות אותו!

רמב"ם / הלכות סנהדרין פרקים י', י"א, י"ב

ברמב"ם היום, לומדים עוד על האפן שבו הסנהדרין דנים.

פרק י'- לומדים שלכל דין צריכה להיות דעה עצמית משלו. בגלל זה לא מבקשים מהדין הגדול או הבכיר לומר את דעתו קודם, כיון שהדינים האחרים עשויים שלא לרצות לומר את דעתם אם היא שונה ממנו (ולכן ההלכה היא שמתחילים דוקא בצעיר).

פרק י"א- מדבר על ההבדלים בין דיני ממונות (כספים) לבין דיני נפשות (מקרים שבהם יתכן שאדם יומת). משתדלים עד כמה שאפשר שלא להגיע למצב שאדם יהרג על ידי בית הדין. אחת הדרכים בהן נתן לראות זאת היא שאפילו אדם שאינו דין יכול לנמק מדוע לא להעניש את האדם השני, אבל רק הדין יכול לנקב בסבה שיש בה כדי להאשים את העומד לדין. הלכה אחת מעניינת היא שבסנהדרין משוחחים על משהו, אם לאחד הדינים יש בן שמאזין, לבן מתר לומר את דעתו, והסנהדרין מקשיבים גם לו!

פרק י"ב- מסביר איך יכולים הסנהדרין לפסק שמגיע לאדם עונש מות הדין קודם כל צריך לודא שהיו עדים שראו את שארע, ושהיתה התראה- האדם הזהר קודם שלא לעבור את העברה.

דרכי החסידות / ספירת העמר- המשוך

היום נמשיך לעבד על מדת הגבורה. כמו שאמרנו אתמול, גבורה – זה להיות חזק. להתחזק ולהתגבר על היצר הרע שלנו.

הנה עוד דרך שאפשר לתרגל את מדת הגבורה:

לפעמים אדם רוצה להראות שהוא הכי מיוחד. הוא טוב יותר מהאחרים. הוא מהיר יותר, חזק יותר, חכם יותר, גבוה יותר, יפה יותר...

איך אנשים אחרים מרגישים באשר הוא עושה זאת? הם מרגישים רע.

אבל כאן אנו יכולים להשתמש בגבורה. במקום להראות שאנו טובים יותר, אפשר לחשב על הרגשות של האנשים האחרים. אם אנו יודעים מה שאנו אומרים או עושים יגרם לאנשים אחרים להרגיש רע, אפשר להשתמש במדת הגבורה ולא לומר זאת.

בא נאמר שילדה בשם שרה רוצה קבוצת חברות. היא רוצה לספר להן משהו שהמורה אמרה לה- המורה חושבת שהעבודה של שרה היא הכי טובה בכל הכיתה. אבל אז, שרה נזכרת פתאום שהיא צריכה להשתמש במדת הגבורה. היא חושבת לעצמה: אם אחת מהחברות שלי היתה אומרת את זה, איך הייתי מרגישה. היא יודעת שהיתה מרגישה צער על כך שהעבודה שלה היא לא הכי טובה.

ולכן, שרה בוחרת שלא לספר להן מה אמרה המורה, ובמקום זה היא רק שואלת אם הן רוצות לשחק תופסת אתה.

זה גורם לכלם להרגיש טוב, ושרה התגברה! השתמשה במדת הגבורה בצורה הנכונה.